

o otázku předurčující (§ 25 zák.), o čemž bude ještě řeč. Že je tu na místě jen řízení sporné, plyne i z toho, že zákon sám určuje v § 77 j. n. zvláštní výlučné sudiště i pro spory, jimiž se uplatňují nároky z odkazů. Předpokládá tedy, že takové nároky náležejí na pořad práva (srov. rozhodnutí býv. nejv. soudu vídeňského Glaser-Unger čís. 3060, 3106, 4207). Na tom nic nemění okolnost, že v tomto případě žádali všichni účastníci při projednání pozůstalosti, by pozůstalostní soud v nesporném řízení rozhodl svrchu zmíněnou otázku, neboť není dáno na vůli stran, zda si přejí, aby bylo rozhodováno v řízení nesporném či sporném, nýbrž musí se podříditi donucovacím zákonným předpisům (§ 42 odstavec první a čtvrtý j. n. a § 41 d) zák. čís. 100/1931 o sankci zmatečnosti). Jest však ještě řešiti otázku, zda v tomto případě nebylo již pravoplatně rozhodnuto o tom, že věc patří do řízení nesporného, neboť pak by podle § 42 poslední odstavec j. n. takové rozhodnutí bránilo výroku o zmatečnosti. Tomu tak není. První soud sice usnesením ze dne 10. května 1933 odkázal dědice v příčině jejich návrhu podle § 25 zák. čís. 100/1931 na pořad práva z důvodu, že jde o sporný výklad závěti; rekursní soud sice usnesením ze dne 8. července 1933 zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, aby doplnil řízení a znova rozhodl, ale tím nebyla řešena otázka, zda tato věc náleží vůbec do řízení nesporného; touto otázkou se nižší soudy nezabývaly. Předpis § 25 zák. obsahuje ustanovení o otázkách předurčujících. Řeší-li soudce předurčující otázky, rozhoduje o nich jen v důvodech, nikoli ve výroku v tom smyslu, co je právem a řeší je jen pro své opatření nebo rozhodnutí, pro které je příslušný. Zákon mu dává volnost, by konkrétně podle zásady účelnosti posoudil, zda vystačí s prostředky, jež mu dává řízení nesporné, či zda má vyžádati rozhodnutí sporného soudu, pokud není ovšem zvláštního ustanovení pro ten neb onen obor nesporného soudnictví, jež káže přímo odkázati účastníky na řízení sporné, na př. § 125 nesp. pat. (srov. motivy k § 25). Vždy tedy má zákon na mysli jen otázky předurčující. V souzeném případě pokládal první soud za to, že nevystačí s prostředky nesporného řízení, rekursní soud však byl opačného názoru a proto podle svého odůvodnění zrušil usnesení prvního soudu k doplnění řízení ve smyslu návrhu dědiců. Neřešily tudíž nižší soudy zásadní otázku, zda tato věc náleží do řízení nesporného či sporného, nýbrž rozhodly v nesporném řízení o nároku odkazovnice, tedy o tom, co jest právem a nikoliv o předurčující otázce pro rozhodnutí nesporného soudce, k němuž by byl příslušný. Rozhodnutí obou nižších soudů i řízení jim předcházející trpí zmatečností podle § 41 d) zák., k níž jest hleděti z moci úřadu (§ 41/4 zák.). Bylo tedy nutno zmatečné usnesení i řízení zrušiti a návrhy odmítnouti a netřeba tu někoho odkazovati na pořad práva, protože na tento případ se nehodí předpis § 125 nesp. pat. čís. 208/1854 ř. zák. (srov. rozh. čís. 481, 1161, 6533 sb. n. s., čís. 3106 sb. Glaser-Unger).

Čís. 13917.

Vznesl-li žalobce k rozhodnutí na odvolací soud z původního předmětu sporu jen úroky, nejde o obmezení žaloby v pravém slova smyslu, nýbrž jen o to, v jakém rozsahu žádá žalobce rozhodnutí odvolacího

soudu. Přípustnost odvolání řídí se výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R I 1263/34.)

Žalobu o zaplacení 5.000 Kč procesní soud první stolice zamítl. V odvolání obmezila žalobkyně žalobu na úroky a na útraty. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud odmítl odvolání žalobkyně jako nepřipustné, poněvadž v odvolacím spisu obmezila žalobu jen na 7% úroky z 5.000 Kč za dobu od 9. prosince 1929 do 26. července 1933 a na útraty, takže prý odvolání směřuje jen proti výroku o příslušenství původně zažalované kapitálové pohledávky, ke kterému se nepřihlíží při výpočtu hodnoty sporu (§ 54 druhý odstavec j. n.), a jest považovati řízení o obmezeném žalobním nároku za řízení ve věcech nepatrných, ve kterém jest odvolání přípustné jen z důvodů zmatečnosti uvedených v § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. (§ 501 c. ř. s.). S názorem tím nelze souhlasiti. První soud rozhodl v souzeném případě o zažalované pohledávce 5.000 Kč ze 7% úroky od 9. prosince 1929, a nevydal tedy rozsudek ve věci nepatrné (§§ 448 a 452 c. ř. s.). Žalobkyně vznáší k rozhodnutí na odvolací soud podle obsahu odvolacího spisu a odvolacího návrhu (§ 462 první odstavec c. ř. s.) z původního předmětu sporu jen úroky, které takto přestaly býti pro odvolací řízení příslušenstvím (§ 912 obč. zák.) a staly se jediným předmětem sporu, o němž jest rozhodnouti rozsudkem (srov. plenární usnesení čís. 3868 sb. n. s.). Přípustnost odvolání řídí se pak výší úrokové pohledávky, o níž má odvolací soud rozhodnouti. Protože tato daleko přesahuje mez bagatelní (§ 448 c. ř. s.), jest odvolání podle § 461 c. ř. s. přípustné. Jen pro úplnost se podotýká, že prohlášení žalobkyně o »obmezení žaloby« v odvolacím spisu nebylo obmezením žaloby v pravém slova smyslu (§ 235 posl. odst. c. ř. s.), neboť toto zahrnuje v sobě vždy částečné — více méně podstatné — zpětvzetí žaloby, jež by se mohlo státi jen za předpokladů § 237 c. ř. s. a jen do konce ústního jednání v první stolici, nikoliv až po rozsudku prvního soudu (srov. na př. čís. 8436 a 9089 sb. n. s.). Zde však šlo vpravdě jen o to, v jakém rozsahu žalobkyně žádala rozhodnutí odvolacího soudu, jenž přezkoumává rozsudek prvního soudu jen v mezích odvolacích návrhů (§ 462 první odstavec c. ř. s.). Podle odvolacího návrhu žádá žalobkyně přezkoumání prvního rozsudku jen v příčině úroků a útrat. Jest tedy odvolání přípustné.

Čís. 13918.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Železniční zaměstnanec (úředník, podúředník a zřízenec) může býti dán na trvalý odpočinek, je-li neschopen »ke službě« a je-li vyloučeno,